

iulius preda

pragul de argint

Iulius PREDA

PRAGUL DE ARGINT

Editura Virtual

2012

ISBN (e): 978-606-599-931-2

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Cuprins

Capitolul I.....	2
Capitolul al II-lea	19
Capitolul al III-lea	38
Capitolul al IV-lea	55
Capitolul al V-lea.....	81
Capitolul al VI-lea.....	114
Capitolul al VII-lea.....	140
Capitolul al VIII-lea	154
Capitolul al IX-lea	181
Capitolul al X-lea	210
Capitolul al XI-lea.....	219
Capitolul al XII-lea.....	229
EPILOG	245

Soției mele, de acum și pentru cât vom mai fi

Capitolul I

Dintr-o nedeslușită teamă lăuntrică, Luciei Sordin nu-i venise să creadă că avea să ia examenul de diplomă cu medie mare. De fapt, învățase bine în timpul facultății, era sigură pe ce știa și, pînă la apropierea termenului, nu-și făcuse griji. Cînd intrase însă în viitoarea pregătirii lucrării, îndoielile începură să-i clatine încrederea în sine. Degeaba conspecta tomuri savante și făcea proiecte amănunțite: îndată ce reușea să aștearnă o idee, totul i se părea neconvingător și de o cruntă banalitate.

Colegul și prietenul ei din anii studenției, Toma Balotă, nu reușise să-i înlătore nici măcar sfiala, cum ar fi dorit, fiindcă nu se prea omorîse cu învățătura. Eh! Cel puțin să-i fi dat un grăunte de curaj, acolo, ca inimă de voinic ce se află, gîndea în ciudată și nu se putea opri să constate că, de altminteri, în ultimul an, el avusese o purtare cam bizară. Pe neobservate, se așternuse între ei o stăruitoare răceală. „Domle te cam dai mare, de la o vreme”, o tachinase el o dată, ghicind parcă ce avea să urmeze... Dar nu asta o preocupă acum. Umblau zvonuri că se văzuseră răsturnări de mai mare dragul: studenți buni, eminenți chiar, luaseră note destul de modeste datorită codelii, lipsei de îndrăzneală de a-și susține și oral tezele, sau nepriceperii de a răspunde unor întrebări suplimentare ale comisiei, ceea ce îi cobora pe scara deloc încurajatoare a mediilor și le reducea șansele să-și aleagă un post după plac.

Totuși, cu Lucia nu se întîmplase așa cum presimțise. După ezitarea de ia început, o limpezire a gîndurilor o tăcuse deodată să-și așeze materia ordonat în cotloanele minții. Colegii, profesorii din comisie deveniseră pentru ea simple piese de mobilier, aflate acolo drept decor. Hotărî să-i ignore total și, fără să stăruie prea mult, își imaginează deodată un cîmp imens, țesut cu flori și mîngîiat de razele soarelui. Îndată schema logică a lucrării îi reveni, cuvintele ce parcă se goliseră adineauri de sens se rînduiră să îmbrace idei cu destulă greutate: Lucia își căpătase încrederea de care avea nevoie.

Cînd și cînd, rotea privirea prin spațiul sălii și redescoperea acel aer apăsător care domnea acolo dintotdeauna. Pereții i se păreau întunecoși, băncile neprietenoase, dușumeaua un ghețuș mat, îmbibat de urmele suprapuse ale încălțărilor multor generații de absolvenți... Trecea însă destul de repede peste impresia neplăcută, simțindu-se, în mijlocul acelor statui încremenite, vie, cu inima bătîndu-i tînră în piept. Curajul îi revenise ca prin farmec. În ultimele două zile și nopți nu prea dormise și nu prea mîncase. Noroc că tanti Victoria o ținuse numai cu cafele: „Eu nu știu ce se ntîmplă cu tine! Ce te necăjești atîta, frate? Ce ai? Ți-ai pus mîntea pe moaște! Dormi cîteva ore, că lot banii ăia îi dai. Ia uite, domle! Dacă pînă acum ai fi bătut parcurile cu băieții, sau ți-ar fi ars de hăndrăneală, cot la cot cu neisprăvitele, aș mai fi zis. Dar cum să fie așa? N-am văzut în cartier fată mai cuminte, mai conștiincioasă, care să-și vadă de carte și numai de carte... Ți-o spun deschis, nu mi-e teamă că ti se urcă la cap. Gata, odihnește-te! Nici nu mă gîndesc să nu iei examenul cu notă mare! Ce te uiti? No-tă ma-re, donșorică! Vreau să te știu aproape, pe un post în oraș, nu la dracu-n praznic — lasă, lasă, știu eu ce vorbesc! — ai idee la ce obligă asemenea pretenții?”

Parcă avusese gura poleită mătușa. După reușită, Lucia venise acasă zburdînd ca o ștregăriță din clasele primare și trintise poarta la intrare, ea, care totdeauna intra tiptil în curte. Tanti Victoria o sărutase, luîndu-și obișnuitul aer triumfal și plasîndu-și, se potrivea, nu se potrivea, faimoasa replică: *păi da te cred!*, căreia de data asta ea îi atribuia cu totul alt înțeles decît cei cuprins în cuvinte i firește că-i așa! Avea sau nu dreptate, Lucia nu îndrăznea s-o contrazică. Uneori îi făcea toana mai mult ca să n-o supere.

— Păi da te cred! Sîntem doctoriță, ce mai! zise ea. Și încă șefă de promoție! Ce-ți spuneam deunăzi? Așa e că nu te obișnuiai cu gîndul că o să izbîndești? Ba să știi, eu ți-am ținut pumnii, am fost sigură că... Să fi fost aici și ai tăi, să te vadă, ce s-ar fi bucurat! Să fi trăit biata maică-ta... Și smintitu de frate-tu, pe unde și-o face vacul? Ala barem trăiește, da cine știe pe unde...

Luci tresări dureros, ca întotdeauna cînd mătușa aducea vorba despre el. Cunoștea placa, n-ar fi fost nevoie să-și amintească de asta ani de-a rîndul. De fiecare dată însă părea cumva altfel, deși durerea era aceeași.

Mătușa îi turnase un păhărel cu coniac. Băuse două. Mîncase cu poftă, în ciuda frămîntărilor, ascultase răbdătoare „recitalul” mătușii, dar strîngerea de inimă provocată de amintirea lui Doru o făcea să sufere și-i tăia verva cu care ar fi trebuit să se bucure o sărbătorită. Își revenea greu din astfel de stări.

Nu după multă vreme, căpătase repartiția multvizată, într-o suburbie a orașului, la un dispensar — meritase locul acela, nu-i era rușine c-ar fi umblat cu pile — de pe o lîngă mare întreprindere metalurgică, unde avea în evidență vreo cinci mii de oameni. Muncă, nu glumă! Mătușa a trebuit să serbeze și acest al doilea eveniment, avînd grijă să nu mai pomenească și de data aceasta de haimanaua de nepot, ca să-i ticnească Luciei bunătățile. După cîte se zvonea în familie, Doru trebuia să fie la închisoare, avînd de ispășit niște păcate adunate grămadă într-o pedeapsă cam măricică. Sigură nu era. Cît făcuse și cît mai avea de făcut, nu putea să-i spună nimeni. Se gîndea la el deseori, cu durere, tăcea însă din același motiv ca și mătușa. Se consola cu gîndul la meseria ei frumoasă: va alina suferințele oamenilor, îi va sfătui cum să se ferească de boli și cum să-și păstreze sănătatea. Își uită astfel pentru o vreme amărăciunea. Dormi și se odihni, fiindcă, după avalanșa examenelor, avea nevoie de forțe noi pe care să le folosească din plin în noua-i îndeletnicire.

...Se visă cu Doru în casa părintească. De bine ce se aflau împreună, după atîta vreme, el o tachina, nu fără o vădită undă de ironie: „Ce să zic, mă făcuși praf! Să vezi și să nu crezi! Duduia zeloasă la învățătură ieși doctoriță! Ditamai doctorița! Semeni grîu, culegi pîine... Nu și în cazul subsemnatului: s-a pus în brazdă același bob, dar a răsărit neghină. Știu care e urmarea: de cum a retezat-o secera, e scoasă din snop... De, soră-mea! N-ai cu cine te lăuda...”

Dimineață, își aminti totul, dar îndepărtă gîndurile sîcîitoare. Mîncă în grabă și se pregăti să plece la slujbă. Se simțea proaspătă ca niciodată pînă atunci.

Își luă în primire cabinetul, strașnic de emoționată și nu atât confruntarea cu profesiunea în sine o fîstîcea, cît primul contact cu personalul medical al dispensarului. Avea să privească dinăuntrul ei, cum s-ar spune, această lume în care pășise. Pînă atunci mai fusese în practică prin spitale și prin dispensare, dar se socotise totdeauna scutită de răspunderi, fiindcă nu putea hotărî nimic cu privire la un bolnav. Cel mult, îi ajutase pe medici, completînd foi de observație, luînd tensiunea arterială, palpînd zone dureroase, sedii reale sau închiphuite ale bolilor; uneori se hazardase să stabilească după cum o tăia capul un diagnostic prezumtiv, și dacă reușea, se bucura. Ultimul cuvînt îl avea „maestrul”. Cîteodată se documenta pe pielea pacienților, în absența medicului de salon, comparînd simptomele cu cele descrise în tratate, dar numai atît; făcuse stagii la diferite secții medicale, hotărîndu-se abia în final pentru medicina internă.

Mătușa Victoria își cunoștea destul de bine nepoata și, în felul ei, o pregătise pentru prima ei zi de „doctoriță”: să nu se pripească, să-i asculte pe bolnavi, să nu se întindă la șuete, ba chiar, dacă era cazul, să-i pună cu botul pe labe pe „obraznicii de sanitari” (avea ea ofurile ei).

— Mîine te duci acolo ca medic, nu ca începător, chit că ești stagiară. E foarte important ce impresie faci de prima dată, mai ales ca om, înțelegi? Te faci frumoasă, îți conturezi ochii cu puțin dermatograf, dai cu puțin ruj, cu puțin verde pe pleoape. Da, da! Trebuie să fii decentă, autoritară, sigură pe tine și, unde e nevoie, blîndă. N-ajunge să fii frumoasă, suplă, cu piele catifelată, albă ca marmura, că nu mergi la tîrg, deee... Ssst! Știi foarte bine că nu-mi place să mă contrazici. Să nu porți, dragă, la servicii pletele pe umeri ca o ștregărită. Strînge-le într-un coc. Cum ai părul închis la culoare și fața prelungă, pui și în urechiușe niște cercei frumoși... Cu ochișorii aștia, verzi ca iarba cîmoului...

Directoarea dispensarului, o femeie scundă, cu privirea ștearsă și cu o bonetă albă, mare pe cap, o primise călduros, ca pe propria-i fiică.

— În sfîrșit, avem și noi un medic tînăr și bine pregătit, zise ea cu emfază. Cabinetul dumatăle este vizavi de al meu, la cîțiva metri, o să ne vedem des... Pînă acum a lucrat aici un doctor care ne-a făcut meseria de rîs, un bețiv notoriu. A trebuit să se pensioneze, imaginează-ți! pentru incapacitatea de a-și mai exercita profesiunea. Dădea scutiri și certificate medicale pe o sticlă de coniac! Îi tremura mîna și cînd scria o rețetă. Lucra mai mult biata soră. A îndurat un adevărat calvar. Nu e o plăcere să spun asemenea lucruri. Am început cu cele rele. Fără îndoială, sînt și unele bune, dar te las să le descoperi singură. Ești tînără, frumoasă, sper să ai parte numai de ele. Îți urez succes!

Luci se fîstîcise de-a binelea și, în loc să-i mulțumească șefei sale pentru bunăvoința cu care fusese întîmpinată, lansă:

— Îmi pare așa de bine că la cîrma acestei corăbii se află o femeie!

În cabinetul ei gîndi că vorbise ca o neghioabă. Ce gîscă! Meritele directoarei se datorau calităților ei de femeie sau celor de profesionistă? Dar era tîrziu să mai repare ceva. Important, la urma urmei, era că-i plăcuse acelei femei.

Sora cu care avea să lucreze era mai în vîrstă decît ea cu cîțiva ani: avea treizeci. O chema Lucreția. Aproape diformă, sprijinea un maldăr de carne care dirdîia la fiecare pas pe două picioare păroase, masive. Pe sub halat nu purta decît chiloți și sutien, iar cînd se așeza lua cele mai dizgrațioase poziții. Gîfîia la fiecare mișcare și holba niște ochi negri, fără expresie. Luci n-o prea plăcu. Părea bună și înțelegătoare, dar ceva îi spunea că putea să se aștepte din partea ei la surprize deloc plăcute.

*

În ziua aceea, Luci examinează trei bolnavi și doi bărbați și o femeie. Primul se vîita de șale și venise crispat, adus de spate. Era îmbrăcat de stradă. Îl pofti să se așeze, el refuză pe motivul că nu se putea îndoi de mijloc. Avea treizeci de ani și lucra la secția de construcții metalice, ca lăcătuș.

Sora Lucreția clătină discret din cap, într-un anume fel: ceva nu era în regulă. Cercetă fișa și văzu că insul mai luase concediu medical de cîteva ori în decursul a două luni, cu același diagnostic: discopatie lombară. Făcu imediat legătura între ceea ce i se spusese despre predecesorul ei și modul cum dădea certificate medicale.

Începu un fel de interogatoriu, oarecum iritată. Nu-i plăcuse niciodată să fie trasă pe sfoară.

— Cînd lucrați dimineață sau după-amiază?

— Sînt schimbul unu, doamnă doctor, da n-am putut merge la treabă. Cînd înțepenesc...

— Înțepeniți cam des! Văd că ați mai stat acasă, în repaus, de trei ori cîte șapte zile...

— Păi da, dacă mă doare!...

Luci chibzui cîteva secunde, după care se hotărî.

— Trebuie să facem niște investigații, să știu exact de ce suferiți: vă trimit la serviciul radiologie, să vedem pe clișeu de unde provine durerea, ca să putem delimita regiunea cu pricina. Înțelegeți? Bun! Pînă una-alta, o să vă infiltrez acolo niște hidrocortizon și o să treacă durerea, mai mult ca sigur. Așteptați afară puțin, pînă cînd aduce sora o seringă de la sterilizare. Pe urmă vă duceți unde v-am trimis și, cînd terminați, reveniți cu radiografia, da?... Eeee! Sigur că trebuie să vă îngrijiți. Să intre următorul!

Mai puțin crispat și adus de șale decît la intrare, cetățeanul bolborosi ceva neînțeles și strînse mînerul unei serviete, la care se uitase cu oarecare îndoială. După o clipă de ezitare, silueta-i deșirată se scurse pe ușă ca o fantomă.

Sora Lucreția o felicită în gînd pe tînăra ei șefă și-i confirmă că omul căpăta cu destulă ușurință concediu medical de la predecesorul ei. Aceasta lăsă să se înțeleagă că nu se mira deloc și că era obișnuită cu astfel de treburi, ca și cînd pînă atunci nu se ocupase decît de asemenea situații. Făcu un gest cu mîna că-i era lehamite de așa oameni. Era sigură că nu se va mai prezenta la cabinet, dacă auzise de infiltrație. Să poftească dumnealui să mai vină!...

Sora pregăti două cafele mici. Fumară cîte o țigară. Între timp, de la fișier îi fu trimis cel de-al doilea pacient. Era în salopetă și tremura ca varga. Acuza dureri. În dreapta și avea febră treizeci și opt

și câteva linii. Îi îmbie să se întindă pe pat, îi palpă cu atenție abdomenul și se edifică: era vorba de o apendicită acută. Îi făcu o trimitere către policlinică, secția chirurgie. După ce ajută bolnavul pînă la mașina salvării, Lucreția se întoarce cu un zîmbet arborat pe fața-i puhavă, care tremura ca o gelatină.

— Tipul cu presupusa durere lombară a dispărut! I-a făcut bine dușul cu infiltrația. Mie, una, nu-mi venea în minte așa ceva, deși am și eu cîțiva ani de cînd sînt aici. Ați ghicit bine că va fugi! Cred că s-a vindecat singur, dar nu de boală, ci de nărav.

Înainte de a se încheia prima zi de muncă, se prezentă o ultimă pacientă — probabil directoarea nu voise s-o aglomereze, din motive lesne de înțelese... — care se văita de amețeli și greață (nu cumva tocmai pentru că era nouă în meserie i se trimiseseră bolnavi cu diagnostice ușor de depistat? gîndi în ciudată). O examinează sumar și, cum femeia era tînă, presupuse o sarcină... O sfătui să meargă la un specialist pentru investigații, nu înainte de a o liniști, vestind-o că probabil era însărcinată și că stările de vomă și de rău erau primele semne. Femeia zîmbi, destinzîndu-se deodată:

— Chiar dacă o să mai sufăr, spuse, cred că merită! Dacă ați ști cît de mult mi-am dorit un copil!

Nu fură însă ultimele emoții din ziua aceea ale proaspetei doctorițe: mătușa Victoria o anunță că, de vreo două ceasuri, iubitul ei frățior, Doru, se întorsese din negura în care îi plăcuse să se piardă....

“Doar ce l-am visat!” murmură în sinea ei, de cum auzi vestea, făcînd asociație între una și alta, fără să se știe de ce reacționase astfel de la primul impuls... Ba știa! Una era să-l vadă în închipuire, cum îl avea în suflet dintotdeauna, alta să se pomenească deodată cu el, ca și cum ar reîntîlni un cunoscut oarecare, după un timp mai mult sau mai puțin îndelungat.

Pînă să asculte în continuare explicațiile mătușii — preciza că intrase sfios pe poartă, ca un cerșetor care nu e sigur dacă i se dă de pomană ori e repezit să plece — lăsă să se scurgă câteva clipe, constatînd că o încercau două sentimente deodată, diferit de ceea ce gîndise pînă atunci i unul de adîncă mulțumire că-și va vedea în sfîrșit fratele — după aproape șapte ani —, altul de mîhnire că la vîrsta lui — acum avea douăzeci și cinci — era încă un fluieră vînt fără nici un rost pe lume. Lucrul acesta o rănea în adîncul sufletului și nu știa ce atitudine să ia față de el.

*

— Deocamdată, l-am dezbrăcat și i-am aruncat zdrențele, oftă necăjită mătușa Victoria, văzînd-o că nu spune nimic. L-am trimis să se culce, după ce a mîncat, ca un căpcăun, două farfurii de ciorbă de fasole și un castron de tocană cu mămăliguță. Păi da te cred, era înfometat! Cică a mers toată noaptea cu trenul. Vine de la Sibiu sau Cluj, așa ceva. Probabil că de acolo s-o fi eliberat din închisoare. Mi-e penibil să-l întreb... Dar tu nu ești atentă? Ce ai, dragă? Că doar nu e o catastrofă chiar așa de mare! Ce-a fost a trecut. Poate c-a venit timpul să se facă om de treabă! Nu știu, zău, legile astea-s prea blînde. Pe timpul meu nu era așa... Ca să vezi la ce hotar și la ce răscruce vă

întîlniți! Cînd tu primești botezul de medic, vorba ăluia, om, nu glumă, el abia dacă și-o aminti că trăiește pe două picioare, nu pe patru... Hm! Lasă, pînă se trezește, mai bine povestește-mi cum a fost prima zi de slujbă...

— Mă gîndesc că trebuie să-l îmbrac din cap pînă-n picioare, cugetă Luci cu glas tare, în loc să dea răspunsul pe care-l aștepta mătușa.

— Mda, făcu ea. O să-l facem păpușă, vreau să zic, îl îmbrăcăm păpușă, să vedem cît o să-i folosească și asta. Doar nu e la prima aiureală. Pînă să vină-ncoa, o mai fi făcut el destule. De! Nu ești și tu om ca el? N-ai dus-o destul de greu? Tu cum ai învățat? El de ce n-a rămas măcar cinstit? Uite că la taică-tu nu s-a dus: ăla o fi avînd mai mulți bani, nevastă-sa lucrează la...

— Oh, încetează! o rugă Luci. Toate astea nu mai au nici un rost acum. Degeaba înșirăm vrute și nevrute. Ce să facă la tata? Are altă nevastă, biata mama s-a prăpădit, ce mai avem în comun? Lasă-l în pace, cu rasa și nevasta lui... Poate e mai bine să ne gîndim la băiatu-ăsta.

Se duse la el, n-avu răbdare pînă se trezește, și-l contemplă dormind.

Doru se maturizase. Aproape că nu-l mai cunoștea. Își imaginase acest lucru, dar n-ar fi crezut c-ar fi putut să se schimbe într-atît. I se păru ca vede un străin. Părul negru, vîlvoi, numai ineie, invadase perna. Culoarea smeadă a fetei o intrigă însă cel mai mult. Să se fi bronzat așa de tare nu era posibil, vara nu mai era în toi. Poate că avusese vreme să stea la soare. Dădu puțin plapuma la o parte și văzu că gîtul, umerii erau la fel. O umbră de îndoială îi clătina încrederea. Nu era Doru? Ba da, gura era a lui. Contururile buzelor, ca niște coame de val dantelate, pleoapele ca de plumb le cunoștea perfect, doar îl privise de atîtea ori cînd dormeau împreună, în copilărie. Nasul subțire, cu nări sensibile — îi spusese cîndva că are nări de cal de curse, năvăvaș —, fața prelungă, cu trăsături familiare... Nu exista nici un dubiu: era el, Dorn! Dormea profund...

Înainte de a-l trezi, se înduioșa și cîteva lacrimi îi picurară pe obraz. Cum se făcuse cu băiatu-ăsta de-o luase pe astfel de căi? Moștenise pe cineva din neam? Din partea tatii, dintr-a mamei?... Bătrînul trăia, ea era pierdută în veșnicia țărîinii... Să fi făcut Doru închisoare? Să se fi înrăit așa de tare, încît să ajungă după gratii? Cum să iasă dintr-una și aceeași mamă două ființe asemănătoare la chip, dar atît de deosebite ca fire și concepții? Inexplicabil, numai culoarea pielii era diferită, altminteri erau leiți. Ce taine erau aici? Ca studentă îi plăcuse mult genetica și era atentă la toate simptomele care apăreau la pacienții înrudiți — atîtea predispoziții pentru anumite boli descoperirea în unele familii: boli de inimă, de nervi... Acum, aceste aspecte le căuta în propria-i ființă și nu găsi un răspuns cît de cît acceptabil: nu avea forța să se obiectiveze...

Trecură cîteva minute. Stătea pe marginea patului, cu o pioasă privire îndreptată spre chipul lui adormit. Ce bine e să meditezi în liniște! Poți lăsa gîndurile să rățăcească libere, poți lăcrima în voie și poți lăsa nisipul clepsidrei nevăzute să se scurgă tihnit: tu ești o fugară pală de vînt care se pierde în spațiu, o trecătoare adiere, pe care văzduhul o poartă și o așază-n țărîină, ca pe un veșmînt ponosit, lăsînd florile să-i sărute veșnicia cu rădăcinile, hrînindu-se din cerul luminii nemărginite...

Doru deschise deodată ochii. Clipele fugiseră, șirete, și trezirea lui o prinse nepregătită. Frățiorul zîmbi la ea ca-n copilărie, cînd i se dădea ceva bun. Alte cîteva secunde. O veșnicie. Și-o. aminti plînsă, și-o aminti fericită. Fără nici o reținere, o prinse de mînă:

— Hai, bagă-te lîngă mine!

— Vai, Doru! Cum se poate? Nu mai sîntem copii. Hai mai bine să te sărut, frățioare!

— Lumea asta te-a făcut, după numai șapte ani, ipocrită, soră-mea!

— Măi băiete, sînt ditamai femeia!

— Da, sigur! Și crezi că asta te scuză. Ditamai doctorița, vrei să spui. Intenționezi să mă menajezi. Parcă ești o seringă de-aia!... Efectul se simte, ameliorări se înregistrează, clar suflet nu vei injecta niciodată cu ajutorul ei.

— Ești prost!

— Adică ce vrei să spui, surioară? Că nu mai poți dormi cu fratele tău într-un pat, fiindcă te împiedică ifosele de femeie?

— Tu nu-ntelegi că o mulțime de chestii care s-au strîns în sufletul meu nu mă mai lasă să fiu sora dinainte? Ai vînturat lumea-n lung și-n lat, cine știe cît te-ai umilit și cu cine te-ai înhăitat! Mie, una, mi-e frică de tine, Dorule! Pur și simplu mi-e frică! Nu știu de ce mă chemi lîngă tine, ca pe vremea cînd eram copii. Crezi că amarul ăsta de vreme se poate acoperi așa... cu un gest dintr-ăsta? Ce, mai e ca atunci cînd trăia biata mama și-ți spuneam povești?

Doru își însemnă în minte acest lucru. Nu era vorba de gestul în sine. Soră-sa acoperea alt sentiment cu o scuză cam șubredă, după părerea lui.

— Bine, surioară! Ce atîta vorbărie? Înțeleg că vrei să-ți ascunzi sentimentul curat, de soră, cu un fleac de închipuire. De fapt, nu mă mai iubești.

Luci se rușină. În ciuda celor șapte ani trecuți, Doru era același. Îl recunosc. Aceeași fire îndrăcită, același suflet bun. Trebuia să se poarte altfel, fără să-și ceară iertare:

— Observ că-n atîta amar de timp, nu s-a prins nimic de tine. M-aș fi bucurat să fi venit și tu... să mă fi mulțumit că ai realizat ceva. Da hai să lăsăm asta. Om mai discuta. Spune-mi, ce ai de gînd să faci?

El nu răspunse. Ceva îl necăjise în atitudinea soră-sii:

— Am impresia că-mi ascunzi adevărul! Spune deschis despre ce e vorba și n-o mai lua pe ocolite.

— Adevărul e adevăr! proclamă ea, ridicînd un deget, parcă în glumă. În sinea ei, voia să câștige timp, să găsească o strategie care să nu fie jignitoare pentru el.

Doru ar fi vrut să-i spună — poate chiar ar fi fost momentul potrivit — că nu era prost și că avea și el cunoștință despre anumite lucruri: adevărul, dacă-l cocoloșești — c-o fi, c-o păți —, îl denaturezi, îl deformati... Și-apoi, adevărul meu nu e musai să fie aidoma cu al tău. Și i-ar mai fi zis el cîteva...

Îi răspunse, după cîteva clipe de ezitare:

— Lasă, nu mă supăr că nu te-ai băgat lîngă mine. Poate nici n-am vrut, poate că doar te-am încercat!

Ia te uită! Golanul de frate-său avea, totuși, discernămînt! Era el jerpelit, i se topiseră trăsăturile copilărești, dar parcă-i venise și ceva minte la cap. Luciei nu-i plăceau echivocurile, dimpotrivă, căuta să le limpezească, dar gîndi că trebuia să chibzuiască mai mult, cînd îl provoca la discuții grave și, mai ales să nu-l mai ia în rîs... Avu deodată, cuibărită sub cortina pleoapelor, imaginea copilăriei lor — o pădure imensă, prăvălită, înghițită de un cataclism. Pădurea, trunchiurile, lăstărișul, toate își au locul sub cer, dreptul lor la lumină. Prăvălitate, devastate, încă-l mai au. Dacă ar dispărea în urma unui dezastru de neîntors?...

Încercă să-i vorbească despre asta, după cîteva clipe de gîndire, poticnindu-se, alegîndu-și cuvintele... Totul îi suna ei înseși incoerent, neconvingător. El părea că nu ascultă. Abia după ce făcu o pauză, suspinînd ca în fața unei deziluzii, crezînd că poate era complicat pentru el, fără să țină seamă de firul început, continuă, pe alt ton însă:

— Măăă! Nu știi ce păcate porți, nu-mi dau seama... Habar n-am ce e în mintea ta. Prost nu ești. Nici n-ai avea cu cine semăna!... Ia spune-mi, ai fost la închisoare? Că în familie așa circulă zvonul!... De fapt, s-au auzit multe: că ești un descreierat, un vîntură-lume, că nu ai simțul răspunderii, adică nu-ți pasă de nimeni și de nimic, mai ales de familie. În fine, că te-ai înstrăinat pînă și de noi, că nu ții măcar la cei apropiați, foarte apropiați! Adică, de ce te-oi certa?... Să fii chiar insensibil!?... Și, ia zi-mi, că-mi adusei aminte: ai avut la tine medalionul de la mama. Ce l-ai făcut?... L-ai păpat, probabil...

Se necăji și mai tare, văzînd că el tace: evident, nu era dispus să arate deschis ce gîndește. Își propusese să fie mai atentă, să chibzuiască înainte de a vorbi, și iată că ieșise altceva. La urma urmei, de ce atîtea menajamente?

Doru se holbă la ea. Își schimbă poziția, ridicîndu-și perina mai sus. Se trase din plapumă pe jumătate, vru să spună ceva, dar Luci, după o secundă de ezitare, se ridică de pe marginea patului. Nu știa dacă trebuia să rămîină. Doamne! Mai rău ca o străină! De ce atîta repulsie? Oare vremea troienită între ei să-i fi schimbat într-atît? Dacă era în adevăr repulsie, s-a zis cu tot ce-au avut în comun ca frați.

Cu chiu, cu vai încropi ceva ca să scuze gestul. Se duse la șifonier și scoase o bluză de pijama de-a ei:

— Ia asta pe tine, să nu răcești.

El înghiți hapul: soră-sa se ferea de el ca de un bărbat oarecare. Era prea de tot. Îmbracă totuși bluza, hotărît deodată să treacă și asta cu vederea și, cum nu prea știa ce să facă în continuare, se pomeni că răspunde la întrebare, nu însă fără un ton jucăuș, puțin batjocoritor:

— Dacă voi, cei din familie, bateți clopotul c-am făcut, c-am dres, înseamnă că sînt un vîntură-lume, c-am păpat medalionul... că am fost la închisoare!... Ce mai vrei?

— Păi, dacă n-ai fost, de unde vii așa jerpelit? Uite, tanti Victoria ți-a aruncat toate zdrențele... Ia fost frică de păduchi.

El zîmbi acru, deodată scîrbit, ca de o mascaradă prost jucată.

— Dacă aș fi venit de la închisoare — ca să fie după presupunerile voastre — n-aș fi avut un păduche măcar. Acolo se fac deparazitări, nu glumă.

— Vasăzică, știi!

— Știu! Și-ți amintesc, soră-mea, că adevărul pentru care te tot bați cu pumnii în piept și-i ridici osanale.

— He, he, dacă te-ai vedea, parcă scarpini o mîță — poate fi dirijat pe o pantă greșită... De ce nu? Ți-am dat și un exemplu: dacă tanti mi-a aruncat țoalele din cauza... Înseamnă că n-a făcut bine, pentru că n-aș fi avut păduchi. Cu alte cuvinte, sînt nevoit să înțeleg că pentru voi nu sînt decît un derbedeu împuțit — unul într-o situație precară, venit pe capul vostru, în zdrențe, un ins fără căpătîi, care pe deasupra își permite să pună la îndoială buna voastră credință, fără să vă prețuiască sacrificiul. Mă gîndesc! ce contează mai mult, soră-mea, cum să ieși dintr-un impas sau dintr-un dialog pe muchie de cuțit? Mă îmboldești să ajung pe ocolite unde aș putea s-o tai de-a dreptul? Numai tu mă faci să mă ascund cu grijă de privirile tale, fiindcă mă asaltezi cu indiscreții! Lucia, omul are nevoie de înțelegere. Dacă te-ai fi uitat bine la mine, ai fi văzut că sînt necăjit, că sufăr, că ceva s-a întîmplat cu mine. Vorba aia: uită-te la față și nu-ntreba de viață! Nu te-ai uitat. De aia nu cred că are mare importanță nici pentru mine dacă sînt ori nu cinstit cu tine.. Fiecare ne facem jocul cu mijloacele pe care le avem, adevărul, în acest moment, nu prea contează. Trebuie salvate doar aparențele... O să ies eu cumva din situația asta disperată. Cu chiu, cu vai, o să ies! Mă credeți un descreierat și un fost pușcăriaș? N-aveți decît! Cît despre medalion... Va veni ziua cînd mă voi putea plăti de datorii! Nu așa sînt așternute toate în viață?

*

Cu bani împrumutați de la mătușa Victoria, Luci îi cumpără lui Doru tot ce-i trebuia de îmbrăcat.

Ziua de toamnă tîrzie, încă destul de frumoasă, adăugase și ea ceva la bucuria tîrguierilor. Tristețea, vorbele amare spuse pe șleau sau pe ocolite pieriră din gîndurile lui Doru, mai bine zis, le ascunse în adîncul ființei sale, neputînd rezista plăcerii de a proba fel de fel de lucruri noi și frumoase, luînd la rînd aproape toate magazinele din zonă. Se bucurase ca un copil, nici măcar apropourile mătușii nu-l readuseră la realitate.

Trei zile și trecuseră de cînd venise aventurierul. În fața oglinzii, se admiră cu pantalonii, cămașa, haina... Ba nu! Puse întîi cravata, apoi luă haina din nou. Încălță pantofii noi, moderni, se fuduli cu pardesiul și pălăria.

— Acum are domnul ce vinde, îl tachina bătrîna. S-a văzut iarăși îmbrăcat ca oamenii.

— Tanti, te rog! stărui Luci.

El se făcu că nu aude. O lăsă, n-avea chef de replici era prea copleșit.

— Pariez că, după ce pleacă de-aici, nu trece o ziulică și e iarăși în zdrențe, prezise ea, fără să-i pese de Luci și de semnele ei discrete. Nu se simte bine cînd e-n rîndul lumii, stimat măcar pentru felul cum iese pe stradă...

— Da! Spilcuit pe din afară și canalie pe dinăuntru, nu se putu abține Doru să nu completeze printre dinți, grăbindu-se să-și lase pardesiul și pălăria în cuier ca să treacă la masă.

Cu coada ochiului, le observă pe amîndouă: în ciuda malițiilor, le era totuși recunoscător...

Mătușa se așezase prima, după ce adusese ceaiul fierbinte de tei, cu lămîie multă, unt și gem de casă. Înainte însă de a începe să mănînce, ceva parcă îi ședea în gît și trebui să-i dea drumul, ca să nu scape prilejul:

— Nu știu, măculiță, cum reușesc unii oameni să umble aiurea, fără nici un căpătîi. Miliția e destul de atentă, de muncă e berechet. Habar n-am cum a izbutit băiatul ăsta să ajungă în asemenea situație. Bătea la ochi de la o poștă că...

— Nu se poate să fi venit decît de la pușcărie, o ironiză Doru.

— Păi da te cred! Ce-ai vrea să zici, că nu e așa? adăugă ea, mulțumită că nepotul îi dădea astfel tot ei apă la moară. Cred că acolo trebuie să fie un adevărat iad... Atunci cum dracu — Doamne, iartă-mă! — ajungi între ziduri, cu gratii la ferestre?... Cum zice scriitorul ăla Luci, care a scris *Infernul*? Aăă... „voi, ce coboriți aici, îngropați orice iluzii”, am zis bine? Ar trebui rumegată bine vorba asta...

Luci mîncă repede. De la o vreme, nu mai ascultase discuția cu luare aminte. Întîrzia la serviciu. Se uită la ceas și sări de pe scaun:

— E șapte jumătate, am zburat! Pînă la dispensar abia dacă ajung într-o jumătate de oră. Trebuie să nu punctuală, măcar acum, la început. Ceilalți mai întîrzie, directoarea e o femeie extraordinară... De fapt, e tolerantă (n-ar trebui să fie...), ei profită. Eu însă n-am voie. Aș crăpa de rușine să...

— Lasă, dragă, că nu cade cerul dacă...

— Ba cade, tanti! Sînt nouă și nu vreau să stric buna impresie pe care se pare că am făcut-o.

Își cuprinse afectuoasă fratele de gît, pe după spătarul scaunului, se aplecă și își lipi obrazul de al lui:

— Spui că după-amiază pleci. Hai cu mine la dispensar! Printre picături, mai stăm de vorbă, da?

— Poate șterpelește ceva de pe acolo, zise mătușa, și te-ncarci de Doamne-ajută. Ete, ce să zic! Duci derbedeul plocon, să te faci de băcănie!

Doru se uită lung la ea. Întrecuse măsura. Toată viața așa fusese: bună la suflet, acră și rea de gură. O lăsă-n pace însă. Spuse soră-si că e de acord să vină cu ea. Ar fi vrut să discute doar ei, dar

fără răutățile bătrînei. Luci era bine dispusă și într-un fel își manifestase dorința, ba poate chiar i se părea nemaipomenit să meargă pe stradă însoțită de un bărbat frumos și elegant. Și-ntr-adevăr, de îndată ce fură gata de plecare, remarcă:

— Măi, măi! Chipeș mai ești!

El nu rezistă complimentului, zîmbi din toată inima și o luă de braț:

— Dacă reușesc să rămîn așa, voi fi și mai și. Adică, nu numai de ochii lumii... Cu toate pronosticurile nu prea încurajatoare ale lui madam Victoria Petrache, stimata și neprețuita noastră mătușă. Voi face tot posibilul să nu mă conformez previziunilor ei.

Luci profită că Doru adusese cumva vorba despre ceea ce o rodea, de îndată ce se află în drum spre dispensar.

— Și tot nu-mi spui ce necaz ai avut?

— No!

— O să-l ții în tine, așa...?

— De asta ai fost cu mine drăguță, încântătoare, mă rog, cu totul alta decît pînă acum? Voiai să mă tragi de limbă, încercînd alte tertipuri? Credeam că ții sincer la fratele tău.

— Te asigur că țin, prostule! Dar dacă nu-mi vii cu contraargumente, Înseamnă că sînt nevoită să ajung tot la concluziile de mai-nainte.

— Nu-i așa? Și-atunci ce rost are să-ți umplu creierii cu alte baliverne, cînd ești hotărîtă să rămîi ca și tanti, ca toți ceilalți, la primele impresii? Păstrați-le sănătoase! Tanti bătea șaua că tineretul are astăzi toate șansele să fie cît mai la înălțime. Dar tot ea mă face să cred că încă mai există și uscături: vezi nepoțelul... Ba-l mai invocă și pe Dante în aluziile ei...

Luci schimbă vorba.

— Uite ce dimineață splendidă de toamnă! Nici n-ai zice că vine iarna. Hai să prindem troleul ăla! Mai poți să fugi? Cînd erai mic, alergai de-ți scăpărau picioarele.

*

La dispensar, Doru făcu furori; toată atenția personalului se aținti asupra lui. Sora Lucreția, mai ales, nu înceta cu laudele:

— Vai, domnișoara doctor, ce frățior aveți!

Pentru a îndulci și mai tare atmosfera în jurul lui, Luci îi transmitea pe furiș elogiile culese. Știa că Doru trebuia să plece după-amiază și voia să fie cît mai drăguță și atentă. Numai că pe el nu prea putea să-l ducă cu asemenea dulcegării. Ea insista:

— Sînt bucuroasă cînd aud lucruri frumoase despre tine, chiar dacă, în parte, sînt laude spuse la întîmplare. Ți se pare că nu sînt sinceră?

Doru strîmbă din nas. Soră-sa vorbea astfel pentru ca el să se simtă mai liber în mișcări, în ajunul plecării? Nu, era altceva! Ea ar fi voit și ar fi fost fericită să audă cuvinte cu adevărat bune despre el. dar o mîhnea faptul că încă nu le merita.

— Cum mă crezi tu pe mine, surioară, dacă mi te adresezi astfel? Îmi faci cinstea să cobori la mine și pe urmă mi-o și spui? Vrei să vezi dacă am „prins” mișcarea? N-am uitat deloc cum arătam când am venit la tine. M-am schimbat, nu-i vorbă. Însă numai pe din afară! ceea ce s-a sudat în interior, în anii care au trecut, e greu de tras într-un alt clișeu, în câteva zile. Uite, ies pe coridor și te las în pace. Auzi! Domnișoara doctor e bucuroasă când i se pun pe tavă lucruri frumoase despre rătăcitul și regăsitul frățior, chiar dacă sînt laude de ochii lumii... He! Crezi că nu te dibui cît ești de snoabă?

Sora Lucreția ieșise din cabinet cu puțin timp înainte și se întoarse în grabă cu niște fișe în mîină, tocmai când el rostea ultimele cuvinte. Le lăsă pe masă, ia îndemîna Luciei, și plecă din nou, cu aerul unei femei care știa să fie discretă.

Luci izbucni, de îndată ce grășana închise ușa:

— Ce snoabă, mă, nu ți-e rușine?

— Nu e vorba de rușine aici, replică el. Mă rog, nu e cazul să ne certăm acum. Sînt sigur însă că ai înțeles nuanța... Mă duc să stau de vorbă cu o fată pe coridor... Am văzut-o... Cel puțin cu ea n-o să mă cert...

Tînăra de care vorbise se afla pe sală, cu doi copii drăgălași de vreo șapte-opt ani, care sporovăiau verzi și uscate. Văzîndu-l, ea se întoarse spre el și i se adresă foarte simplu și direct, ca și cum l-ar fi cunoscut de mai multă vreme:

— Fii atent, să vezi ce joc inventează copiii ăștia! Să mori de rîs, nu alta! Mama lor a intrat la stomatologie și mi i-a lăsat în seamă câteva minute... Fii numai atent!

Fetița, ceva mai răsărită, îi cerea băiețelului, cu destulă autoritate, să zică: un cocostîrc vrea să cocostîrcărească o cocostîrcăriță în cocostîrcărie... El voi să completeze, la fel de bine și corect, ca surioara: dar cocostîrcăriță n-a vrut să se corostîrcărească... S-a fîstîcît însă și a ieșit altceva: să se cocostîrcăreață cu cocostîrțu...

Fata îl pîlmuie deodată, șfichiindu-i obraji cu minutele subțiri ca niște tulpini de lăstăriș;

— De ce te-ncurci? De ce te încurci? Mai zi o dată, fără greșală, hai repede! Zi, că te bat iar...

Doru surprinsese în tonul însoțitoare o vădită undă de umor și admirație în același timp:

— Nu e un joc! Așa mi s-a părut la început. Nu știi dacă și ție. Fetița își învață frățiorul să vorbească corect, domle! Face lecții de dicție cu el, n-ai auzit că puștiul se cam bîlbîie? Mi-a spus chiar ea, înainte să vii, am stat de vorbă... Chestie de voință. Stai nițeluș, să iasă mama puilor ăstora. Sînt grozavi, nu?...

S-ar fi zis că Doru era de când lumea prieten la cataramă cu tînăra guralivă. Sora Lucreția, care trecuse de câteva ori pe coridor, după ce mai întîi, cu vădită intenție, aruncă o vorbă cu subînțeles pentru a pune paie pe foc, o înștiință pe Luci de cele întîmplate, ca apoi, într-o versiune lirică, să încerce să atenueze:

— Așa se-nfiripă prietenii. Parcă cerul cu pământul au făcut legământ pentru veșnicie, parcă pădurile și-au ridicat corola de verdeață spre lumină, ca oamenii privirile spre soare: Eh! Sînt tineri, încă încrezători...

Luci sesiză însă maliția Lucreției și, minată și de curiozitate, ieși pe sală. Văzu că fata purta halat alb — deci făcea parte din personalul dispensarului — și că, într-adevăr, Doru îi îndruga vrute și nevrute la ureche i pesemne toarce din caierul minciunilor lui, își zise. Licheaua e lichea și-n haine de gală, numai că în zdrențe se află în elementul ei, fiindcă nu mai e cazul să pozeze. Ar trebui, neisprăvitul, să țină seamă că se află într-un loc unde sora lui e cineva. Nu are pic de mîndrie, nici rușine. Regreta amarnic că l-a luat cu ea. (Într-un fel, chiar și mătușă-sa o prevenise.) Nonșalanța cu care se întreținea cu fata, printre pacienții care-și așteptau rîndul la cabinetul ei, denota vulgaritate și nesimțire...

În timp ce străbătea coridorul la-nîmplare, gîndi iarăși cu amărăciune că nu toate erau simple și bune pe pământ, ci mai degrabă complicate și rele: important este ce interpretare se dă faptelor tale. Dacă le atribuie cine știe ce intenții, lucrurile pot lua întorsături curioase. Cînd noi înșine intrăm în horă, nu putem fi în același timp și actor, și propriii noștri judecători imparțiali.

Hotărî să-l lase în banii lui. Cert era că nu-i plăcea că s-a dat în spectacol. Nu cumva trebuia să recunoască, totuși, o undă de snobism în comportamentul ei? Dacă da, însemna să-i dea dreptate lui...

Reintră în ciudată în cabinet, cu o proastă dispoziție cuibărită-n suflet, tocmai pentru că nu știa bine, în acel moment, dacă avea dreptate Doru sau ea. Nu se putu abține să nu gîndească iarăși: e-al dracului de nu-l udă apa! Eu pufăi pe nas ca un cazan sub presiune, fiindcă nu-mi convine ce mi-a făcut, lui puțin îi pasă. Poftim! stă la vrăjeală cu aia!

Primi cîțiva pacienți pe care, de îndrăcită ce era, li expedie după examinări fugare, lucru pe care sora Lucreția îl observă. Într-un fel, grăsansa se bucura că debutul doctoriței fusese umbrat de întîmplarea cu frățiorul. Mai ales se înveseli cînd văzu că, din neatenție, Luci greși o rețetă... „Eeee! așa mai merge, gîndi, încep să mă distrez”. Îi atrase atenția, cu o undă de răutate. Lucia se simți îndemnată s-o pună la punct — nu era treaba ei să-și bage nasul, însă tăcu și schimbă rețeta imediat, acuzînd subit o migrenă... Dar tot nu se termină. Îndată ce puse parafa, intră o femeie de vreo patruzeci de ani care simțea dureri cînd din capul pieptului, cînd de la ficat, cînd dinspre rinichiul drept... Pentru a îndrepta oarecum lucrurile, Luci își propuse să se concentreze asupra bolnavei, să evite orice altă gafă. O întinse pe pat, goală de la mijloc în sus, îi luă tensiunea, palpă abdomenul și sub coastă, și în fosa iliacă dreaptă. Pînă la urmă, cam la jumătatea colonului ascendent descoperi o formație dură de mărimea unei nuci altoite. Apăsă tare și pacienta țipă de durere. Știu ce avea de tăcut. În sinea ei triumfa că descoperise un chist tumoral greu de detectat, dat fiind locul înșelător, pe colon. Era nevoie de intervenție chirurgicală urgentă. După ce mai puse cîteva întrebări, aflînd că bolnava nu avea poftă de mîncare și că slăbise cîteva kilograme, îi dădu imediat o trimitere către spitalul teritorial, pentru operație.

Mai dificilă fu pregătirea morală a femeii. Încercă să explice, omenește, nu fără a se preface însă, că era aproape nimica toată înlăturarea chistului în zona aceea, că știința progresase mult și că o să se facă bine. Trebuia să-i dea curaj, ca să se hotărască repede să se opereze. Din păcate, ea nu crezu o iotă din toate explicațiile Luciei, se sperie de-a binelea, începu să plîngă cu lacrimi amare, în tăcere. Nu-i mai venea să plece din cabinet. Avea trei copii, le ducea grija că vor rămîne pe drumuri, că pe soțul indolent și bețiv nu putea să se bizuie.

Luciei îi veniră în minte o mulțime de vorbe amăgitoare, dar nu mai fu în stare să inventeze mare lucru. Atunci interveni categoric sora Lucreția, care, dîndu-și arama pe față, își arătă fără jenă firea crudă și neîndurătoare:

— Domnișoară doctor, spuneți-i acestei femei ce o așteaptă. E obligată să se ducă la spital să se opereze, altfel nu sînt șanse de supraviețuire. N-avem ce face. E un adevăr mai dureros, dar e necesar ca aerul. Dacă tărăgănează și se lamentează, atunci chiar o să-i rămîna copiii pe drumuri.

După cîteva minute de tăcere, femeia păru că înțelege totul deodată. Vine o clipă cînd omul își cîntărește cu demnitate șansele pe care le mai are, fără amestecai altcuiva. Se simte puternic, slăbiciunea îi dispare și, deși mai toți o numesc resemnare, el se înnobilează cu un sentiment pe care, poate, nu l-a trăit niciodată pînă atunci.

Bolnava se ridică tăcută de pe patul de consultație, se îmbracă și ascultă cu atenție sfaturile...

În aceeași clipă, ca și cum ar fi fost chemat să ia parte la această penibilă scenă, intră în cabinet, fără să bată la ușă, Doru.

Ceva se petrecu. Lucia avea s-o țină minte multă vreme. Neisprăvitul de frate-său dăduse buzna ca la el acasă, în timp ce femeia se îmbrăca. Se înciudă foarte tare: „Chiar nu are nici un Dumnezeu? Cine m-a pus să-l iau cu mine? De bună seamă, pe unde a umblat a întîlnit oameni răi, a trăit în alt mediu. E foarte greu să se mai dezbare de nărav... Pot să mă aștept la orice din partea lui; e altfel de cum mi-l doream ca frate; sînt nevoită să privesc în față unul dintre cele mai dure adevăruri! Lucia dragă, așa ți-a fost sortit!”

Pacienta tocmai scotocea în poșetă, de unde scoase două pachete de țigări străine, pe care i le înmîna cu oarecare sfioșenie. Luciei îi veni să turbeze, un fior îi străbătu ființa, din cap pînă în glezne, mai ales fiindcă Doru era martor la cele ce se întîmplau. Învălmășeala de simțăminte, care de care mai stăruitoare, momentul de tensiune creat o descumpăniră; își vărsă însă focul pe pacientă.

— Dar cum e posibil? Cum vă permiteți? Credeți că pentru asta v-am dat diagnosticul adevărat? Altfel v-aș fi mințit? N-am înțeles!...

— Doam... domnișoara doctor, asta e recunoștință, nu plată. M-ați făcut să vă simt alături de mine. Ce s-ar alege dacă n-am mai avea pe nimeni căruia să-i arătăm... să-i dovedim că...?

Pentru a salva cine știe ce fărîmă de mîndrie tardivă, cu glasul stăpînit, Luci tranșă discuția, nu însă fără o undă de trufie și impertinență, care, în neputința de a le stăvili, îi gîlgîiau în gîtlej.

— Recunoștința țineți-o pentru dumneavoastră. Mi-am făcut datoria, n-am nevoie de nimic în plus. Sînt plătită pentru asta. Păstrați-vă țigările. Soră Lucreția, condu-o, te rog!...

Nu apucă să închidă bine ușa în urma ei, că Doru ținî în surdină, compătîmîndu-și surioara cam în zeflema, nu de alta, dar biata de ea nu se pricepuse deloc să se prefacă:

— Corupția te va paște de acum încolo, soră-mea! zise. Să te vedem cît ai să rezîști. Te-am ghicit că...

— Du-te dracului! sări Luci, pentru a-l împiedica să rostească vorba pe care parcă o aștepta și care ar fi durut-o mult. Pentru toate mojițiile din ziua aceea, strigă ca o apucată: Vezi-ți de ale tale, bătăranule! Neam prost ce ești! Uită-te mai bine cum ești îmbrăcat!...

Doru o privi lung, preț de cîteva secunde, apoi deodată îi tăie elanul întorcîndu-i spatele, ca imediat să se scurgă pe ușă ca o fantomă. Cu atît mai bine, își zise Luci. Înțolit era, bani de drum și de cheltuială îi dăduse, așa că drum bun și cale bătută!

... La o oră de la întîmplare, șoferul de pe ambulanța dispensarului veni cu un maldăr de haine în brațe, pe care le puse pe patul de consultație din cabinet, cumva pleoștit de mutra acră a Luciei.

— M-a trimis unu, Doru, să vi le aduc, zise. A spus că nu-i trebuie nimic de la dumneavoastră... Și mi-a dat și banii ăștia să vi-i înapoiez, că de la dumneavoastră nici de ăștia nu are nevoie.

Luci nu avu putere să-l întreb pe șofer cum și unde rămăsese insul despre care sporovăise atîta sau în ce împrejurare îi dăduse hainele. Reuși doar să cîntărească talia acestuia, să observe că se cam potrivea cu a lui Doru și i le dădu de pomană. Altceva nu mai fu. În stare să facă. Se compromisese în ochii Lucreției, femeia aceea vulgară, cu privirea înșelătoare, la numai cîteva zile de la numirea ei ca medic. Stricase totul.

Șoferul, cu țoalele în brațe, se apucă să spună, fără să fi înțeles că Lucia ar fi vrut să-l vadă cît mai repede plecat:

— Poate că sînt dator să vă zic și cum am ajuns să le car pînă aici, domșoara doctor! Tuciuriu ăla care mi le-a dat era în ușa casei Lizei, fata noastră a tînă... Mă rog, o să aflați dumneavoastră. L-am văzut numai în chiloți, să iertați, și m-a rugat, prin Liza, să vă aduc hainele. Tocmai treceam cu mașina spre dispensar, aduceam niște analize de la laborator, cînd ea m-a oprit și m-a rugat să fac treaba asta de hatîrul ei...

— Bine, mulțumesc, zise Luci, ia-le, hainele sînt acum ale dumitale! Și du-te!

— Da, da să vedeți, că mare scofală de om nu era, să iertați. ăla vorbea șmecherește și părea că nu se sfiește să se creadă c-a și momit-o pe Liza cu persoana lui, înțelegeți? Să iertați! I-am zis: du-te-n mă-ta d-aici, să iertați, crezi, zic, c-aș mișca un deget pentru tine dacă n-ar fi fata asta? Pe urmă mi-a dat și banii, tot prin ea. Că dacă m-aș fi pus la mintea lui...

Sora Lucreția făcea fețe, fețe. Dădu să rîdă de vorbele pline de subînțelesuri ale șoferului, încercînd, pe același ton malițios, însă fără prea multă convingere, să-i atragă atenția că se află în fața unei doctorițe. Dar el poate că tocmai de aceea... Din ușă, mai spuse: